Я хочу плакати, бо туск,
бо довгов'язий дощ і скелі, —
тебе втрачаю і не склею
нічого вже. Не златоусть —

ні Одісей, ні князь, ні гридень,
а лиш зникаючий, як віск…
От хтось би взяв мене й повів
в край, де лиця твого не видно,

бо стогін — не ковчег; не дасть
рятунку; бо цей туск, як злидні.

Все, що я мав — це ти і рідні,
все, що я вмів — любити вас.